

Gergo Borlai

‘Ik ben een power fusion drummer die pop, rock en jazz kan spelen’

Hij is inmiddels zo'n vijftien jaar actief op de internationale scene, pendelend tussen Barcelona en Los Angeles. Daarvoor was Gergo Borlai dé drummer van Hongarije, die op z'n zestiende al op veertig albums te horen was. Voor Simon Phillips is hij een van de meeste talentvolle drummers uit de 'new generation'. Een geanimeerd gesprek vanuit zijn huis in Barcelona.

door Erk Willemsen

Simon wilde jou graag als een van de drie drummers van de 'new generation' naar voren laten komen in deze jubileumeditie van Slagwerkkraant.

‘Ik ben vereerd! Ik wist niet eens dat Simon me ooit had horen spelen!’

Simon had een aantal prangende vragen waarop hij graag jouw antwoord wil weten. Weet je nog wanneer je voor het eerst in aanraking kwam met drums?

‘Dat weet ik nog heel goed. Mijn ouders waren geluidstechnici voor het nationale radiostation van Hongarije, in de nadagen van het communistische systeem. Vanwege hun vak konden ze aan goede muziek uit het Westen komen. Mijn vader bracht een Dave Brubeck-album mee naar huis, met Joe Morello op drums. Hij legde het op de draaitafel en ik hoorde *Take Five*. Ik was drie jaar oud. Mijn vader zat in een hobbybandje en er stond thuis een heel slecht drumstel: kick, snare, hihat en iets wat op een crashride moest lijken. Ik hoorde dat nummer, ging meteen achter dat setje zitten en begon die *Take Five*-groove mee te spelen!’

Een 5/4 om mee te beginnen?

‘Ja. Dat was het allereerste moment dat ik

me herinner. Ik speelde natuurlijk iets heel simpels, maar ik vond het zó leuk!’

Wanneer wist je dat drums je beroep zou worden?

‘Meteen! Ja, het is vroeg, ik weet het, maar het was gewoon iets heel natuurlijks dat in mijn leven kwam. Ik luisterde abnormaal veel naar muziek: koptelefoon op en urenlang cassettes luisteren: Miles Davis, Weather Report, Billy Cobham, Pat Metheny, John Coltrane, Jack DeJohnette, Frank Zappa, John Scofield, iedereen. Ik át die muziek. We hadden geen videobanden; ik visualiseerde gewoon alles. Je verbeelden hoe ze hun stokken vasthouden, hoe ze hun drums neerzetten, dromen, dromen...

Ik vergeet nooit dat ik Vinnie Colaiuta de eerste keer zag op een video van het *Buddy Rich Memorial Concert*. Ik was verbijsterd: Dave Weckl, Steve Smith en Vinnie zien spelen, de camerahoek, alles kunnen zien, de ghostnotes, de china aan de linkerkant, het dubbele pedaal; het was een wonder. Ik was 15, 16 jaar oud.’

Maar op die leeftijd was je ook al professionele drummer, toch?

‘Klopt. Ik had al heel jong drumles, maar vanaf mijn elfde koos ik ervoor om mezelf te onderwijzen. Ik wilde muzikale concepten leren begrijpen. Ik luisterde veel naar Mahavishnu Orchestra met Billy Cobham. Niet alleen vanwege het drummen. Ik wilde gewoon uitzoeken wat de relatie was tussen solist en drummer. Wat is de functie van een toetsenist? Hoe communiceert de bassist met de drummer? Hoe maak je muziek helder en goed om naar te luisteren? Wat zijn de harmonieën achter Coltrane? Moet je als drummer een lick van de saxofonist meespelen of niet?’

‘Op mijn twaalfde werd ik gevraagd voor een band met doorgewinterde muzikanten. Het mooie was dat ze me niet als een attractie gebruikten. Ik was gewoon een van de muzikanten. Ze waren wel streng, want ik wilde de hele tijd solo's spelen. Ik heb veel geleerd van die periode. Mijn naam begon zich te vestigen en op mijn zestiende was ik een van de meest gevraagde sessiedrummers van Hongarije. Je weet wel: 40 albums per jaar. Ik was ook handig met orkestraties, dus begonnen ze me ook als producer te gebruiken.’

Wanneer kreeg je internationale bekendheid?

‘Pas op m'n dertigste kreeg ik m'n eerste endorsement. Een niet nader te noemen bekendmerk nam me mee naar de Musik Messe; dat heeft wel voor een doorbraak gezorgd. En internet natuurlijk. Ik ging met alle fusion-acts spelen; dat is de stijl die ik heerlijk vind om te spelen. Ik weet dat 'fusion' niet meer aantrekkelijk klinkt, maar als je de term letterlijk neemt: alle dingen fuseren met elkaar, mooie melodieën, improvisaties, spontane dingen, instrumentsolo's; een perfecte ver-

‘Soms speel ik zo zacht als fysiek mogelijk is, maar ik hou van hard en snel spelen’

ming. Als studiodrummer neem ik ook veel pop- en rockmuziek op. En natuurlijk zou ik heel graag met Toto of Sting willen spelen, maar dat is nog niet gebeurd. Maar wie weet. Mijn belangrijkste profiel is power fusion. Ik ben een power fusion drummer die pop, rock en jazz kan spelen.’

En ook jazzmetal, zoals met je Hongaarse band European Mantra.

‘Natuurlijk, ja. Mijn dynamisch bereik is vrij breed. Soms speel ik zo zacht als fysiek mogelijk is, maar ik hou van hard en snel spelen. De belangrijkste focus is altijd om te zingen via mijn instrument.’

Hoe benader je je drumsound per stijl?

‘Ik stem mijn drums anders bij rock en jazz. Als ik fusion speel, heb ik traditionele maten toms, 10"x7" en 12"x8", met drie floortoms, en een 22"x14" basdrum met kussens erin. Bij de toms stem ik het bovenvel zo laag mogelijk zodat ik een goede attack krijg. Voor jazz gebruik ik 12"x8" en 13"x9" in een jazzstemming, en een 18"x14" basdrum; vrij laag gestemd, open. Ik hou niet van een hoog gestemde kick. Snares zijn een geval apart. Dat is eindeloos, maar meestal gebruik ik een wat hoger gestemd bovenvel en een lager gestemd ondervel.’

Simon is nieuwsgierig naar 'drumsound' en hoe daar met de huidige studietechnieken mee om wordt gegaan. Heb je daar een opinie over?

‘Ik hou eerlijk gezegd niet van de drumsounds die je momenteel veel hoort, en ik hoop dat het ooit verandert. Mixen is één ding, triggeren één ding, maar het bewerken en het hele proces; dat is denk ik het gevaarlijkst. Je hoeft niet meer goed te spelen omdat de computer je probleem wel oplost. “We quantizen je fouten wel!” Maar neem Vinnie; hij is helder en precies in zijn spel. Denk je dat hij ooit gequantized is? Nee dus! Maar in moderne mixen wordt alles naar dezelfde sound gebracht. Ik herken de nieuwe jongens niet omdat de drumsound overal hetzelfde is. ‘Ik luister al naar Simon sinds mijn kindertijd. Ik luisterde naar die onvergetelijke Mike Oldfield-albums, *Crisis* en *Discovery*, met dat onvergetelijke drumwerk. Hij is zo'n drummer... als hij maar één klap op zijn basdrum speelt, weet je dat hij het is. Eén noot: Simon! Geweldig!’ ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

SPOTIFY The Missing Song - Tribute To 9 US Drummers

VIDEO The Missing Song - Teaser (2019)

VIDEO Zildjian Live! - Gergo Borlai (2020)

VIDEO Storytelling On The Drums (Drumeo 2015)

VIDEO European Mantra @Raktárplusz (Gergo via videoconnectie, 2021)

VIDEO Gergo Borlai - Bag' Show (2021)

VIDEO Terry Bozzio & Gergo Borlai Duo (2013)

SPOTIFY Gergo Borlai - Playlist door Slagwerkkraant

PLUS Extra interviewfragmenten (o.m. over Gretsch Signature snare)

[slagwerkkraant.nl](#)